

Sygn. akt V CSK 277/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa S. P.

przeciwko A. Sp. z o.o. z siedzibą w W. i Syndykowi masy upadłości P. Sp. z o.o. w W.

w upadłości

o uznanie czynności prawnych za bezskuteczne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego Syndyka masy upadłości P. w upadłości w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego Syndyka masy upadłości P. w upadłości w W. na rzecz powoda kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę

Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwani zarzucili zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 marca 2016 r. naruszenie art. 527 § 1 k.c. oraz art. 132 ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze”.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej uzasadnili:

1) występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych:

- czy wierzyciel upadłego, którego wierzytelność jest uznana na liście wierzytelności ma z pominięciem syndyka masy upadłości samodzielną czynną legitymację procesową do wniesienia powództwa o ustalenie bezskuteczności w stosunku do niego czynności prawnej dłużnika polegającej na ustanowieniu hipoteki na rzecz innego wierzyciela,

- czy po stronie wierzyciela występuje interes prawny w wytoczeniu powództwa o uznanie za bezskuteczne czynności prawnych skoro istnieje prawomocna lista wierzytelności, a wyrok uznający bezskuteczność czynności prawnych wydany na rzecz jednego wierzyciela nie odnosi się do masy upadłości, co oznacza, że nie odnosi się do pozostałych wierzycieli, których wierzytelności zostały uznane na liście wierzytelności,

2) oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej, dlatego że powód nie jest wierzycielem masy upadłości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Skarżący nie wykazali, aby w sprawie występowało tak rozumiane zagadnienie prawne (zob. w związku z tą oceną w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2002 r., III CKN 998/99). Argumentacja skarżących zmierza w istocie do zakwestionowania przyjętej przez Sąd Apelacyjny kwalifikacji żądania powoda.

Nie jest też spełniona przesłanka oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny

wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). W niniejszej sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia oczywistego naruszenia we wskazanym wyżej znaczeniu żadnego z powołanych w skardze kasacyjnej przepisów prawnych.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanych do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął na podstawie art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 r. 1804) w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2016.1667).